

1

Rachel

Er is vast een wetenschappelijke relatie tussen genetisch gezegend zijn en je gedragen als een klootzak.

Ik keek nog eens naar de reden waarom mijn vriendin, die buiten de heren-wc stond, dronken was. De vrouwen voor de dames-wc stonden natuurlijk vijf rijen dik, want alleen mannen mogen op hun gemak hun behoefte doen. Getrouwde Vent stond er te sms'en op zijn telefoon – waarschijnlijk te liegen tegen een andere nietsvermoedende vrouw. Terwijl zijn vingers als een razende bewogen, bekeek ik zijn linkerringvinger. Geen ring. Schokkend. Een glimmende metaalen band die je eeuwige toewijding aan een ander mens symboliseert maakt het vast lastiger te verkopen dat je single bent en 'op zoek bent naar de vrouw van je dromen'.

Jakkes. Wat een klootzak.

Ik hield van Ava, maar zelf denk ik dat ik alle mannen van dertig zou wantrouwen die op een eerste date dat soort onzin uitkramen.

Mijn blik ging van de hand van Getrouwde Vent naar zijn gezicht, en precies op dat moment keek hij op. Konden blikken maar echt doden. Ik keek de rotzak kwaad aan. Ik weet niet waarom ik verbaasd was toen hij naar me glimlachte.

Eikel.

Hij dacht waarschijnlijk dat ik naar hem stond te gluren.

Ik haalde mijn eigen telefoon uit mijn zak om mezelf af te leiden door de pas binnengekomen appjes door te nemen. Alleen... zonder mijn bril kon ik die verdraaid kleine lettertjes niet lezen. Ik stopte

de telefoon weg en voelde ogen in me prikken terwijl ik geduldig wachtte. Maar bij fronsen gebruik je meer gezichtsspieren dan bij glimlachen, en die eikel was geen rimpel waard.

Nadat ik naar de wc was geweest en bijna mijn handen had verbrand – de kraan bij O’Leary’s heeft maar één temperatuur: loeiheet – was ik klaar om naar huis te gaan. Mijn dienst zat er al een uur op en Ava voelde zich ellendig sinds de vreemdganger naar binnen was gelopen, dus zou ze het vast niet erg vinden om vroeg naar huis te gaan.

Toen ik het damestoilet uit liep, werd ik tegengehouden door een volle bariton. ‘Ken ik jou ergens van?’

Ik draaide me om en zag dat Getrouwde Vent bij de muur vandaan kwam alsof hij op me had gewacht. Negeer hem, Rachel. Hij is je tijd niet waard. Ik keek hem in de ogen om te zorgen dat hij wist dat ik hem had gehoord, draaide hem vervolgens de rug toe en liep door de lange gang naar de bar.

Hij vatte de hint niet. Terwijl hij naast me kwam lopen hoorde ik hem iets brommen. Ik bleef abrupt staan en draaide me naar hem toe. ‘Je bent een enorme klootzak, weet je dat?’

Hij had het lef geschokt te kijken. ‘Ik? Dan kennen we elkaar dus?’

‘Ik ken jouw type.’

‘Wat betekent dat nou weer?’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Jij denkt dat je mensen in de zeik kunt nemen, alleen omdat je knap bent, dat je met een glimlach overal mee kunt weggelopen. Nou, ik hoop echt dat karma je een keer in je kont bijt, dat je mooie vrouwtje met half New York neukt en je een geslachtsziekte bezorgt waardoor je grote pik eraf valt.’

Hij stak zijn handen omhoog. ‘Hoor eens, mop, ik weet niet wie je denkt dat ik ben of wat je denkt dat mijn “grote pik” heeft misdaan, maar ik weet bijna zeker dat je me aanziet voor iemand anders.’

Mijn gezicht zei tegen hem dat hij zijn gelul voor iemand anders moest bewaren. ‘Ik ben hier met Ava.’

‘O. Ava. Nu snap ik het.’

‘Grrrrrrr...’ gromde ik naar hem – letterlijk. ‘Dat is je geraden.’

De eikel glimlachte oogverblindend naar me. ‘Je bent heel cute wanneer je zo gromt.’

Mijn ogen puilden bijna uit mijn hoofd. ‘Probeer je me nou te versieren?’

‘Dat zou verkeerd zijn, hè? Gezien... je weet wel... Ava en mij en zo.’

‘Je bent een stuk ongeluk.’ Ik draaide me om om weg te lopen.

‘Wacht.’ Hij greep me bij een arm beet en hield me opnieuw tegen.

‘Kan ik je één ding vragen?’

‘Wat dan?’

‘Wie is Ava?’

Niet te geloven. Een kerel zoals hij... Het kon zomaar zijn dat hij zich de namen van de vrouwen die hij belazerde niet meer herinnerde. Ik bedoel: het was twee hele weken geleden dat ze voor het laatst met elkaar naar bed waren geweest. ‘Ga naar huis, naar je vrouw, Owen.’

Ik liet de getrouwde Owen in de gang achter en liep terug naar het tafeltje waar Ava stillletjes haar pijn zat weg te drinken.

‘Wil je hier weg? Ik ben nogal moe en moet morgenochtend vroeg op.’

Ik besepte dat ik beter niets kon zeggen over mijn korte woordenwisseling met Owen. Het zou de situatie alleen maar erger maken. Helaas was Ava echt voor de klootzak gevallen. In de maand dat ze iets met elkaar hadden, had hij haar het hoofd op hol gebracht door allerlei onzin te verkondigen over hun toekomst met twee kinderen en een mopshond.

Ironisch genoeg had hij gelijk. Hun toekomst omvatte inderdaad twee kinderen en een mopshond. Want toen ze hem in het park tegen het lijf was gelopen, liep hij met een hond en twee vlasblonde dochttertjes te wandelen. Hij was alleen vergeten te melden dat in deze versie van zijn toekomst zijn vrouw tijdens de wandeling ook nog hun zoon van een maand oud droeg.

Ava wankelde een beetje toen ze van de barkruk hupte. ‘Ik zou eigenlijk op de bar moeten klimmen en tegen alle vrouwen moeten zeggen dat ze moeten uitkijken voor die klootzak.’

Gewoonlijk zou ik het daarmee eens zijn. Maar die avond was ik er vrij zeker van dat haar waagstuk zou eindigen met een rit naar de Spoedeisende Hulp.

‘Hij is je tijd niet waard.’ Ik pakte haar trui, die over de rugleuning van de kruk hing, en hield hem omhoog zodat ze hem kon aantrekken. Ze zuchtte en mikte de eerste twee keer verkeerd toen ze een arm in het mouwgat wilde steken.

Achter de bar tapte Charlie – die het grootste deel van de avond naar ons had geluisterd – een biertje. ‘Nou is het genoeg geweest. Vanaf nu wil ik namen hebben.’ Hij zette het volle glas met een klap op de houten bar neer, waardoor het bier over de rand klotste. ‘Ik ga alle klootzakken met wie jullie uitgaan natrekken.’ Charlie O’Leary was de eigenaar van het café in Brooklyn waar Ava en ik werkten. Hij was ook een gepensioneerd politieman.

Ik glimlachte. ‘Oké. Maar je weet dat ik je dan alleen de namen van vermoedelijke seriemoordenaars geef omdat je oren zo mooi paars kleuren wanneer je boos bent.’ Ik boog me over de bar en kustte hem op een wang. ‘Dag, Charlie-o.’

Hij mopperde iets over blij zijn dat hij geen dochters had en gebaarde dat ik moest weggaan.

‘Kunnen we via de achterdeur?’ vroeg Ava. ‘Ik wil hem niet tegenkomen.’

‘Ja hoor. Natuurlijk.’

Ik haakte mijn arm door die van haar om te zorgen dat ze onder het lopen op de been bleef. Na een paar passen keek ik op en zag ik Getrouwde Vent naast de achterdeur staan.

‘Eh, Ava, we kunnen beter de voordeur nemen. Hij staat nu bij de achterdeur.’

Ze keek om zich heen. ‘Nee, hij staat bij de voordeur te praten met Sal, de nieuwe ober.’

Blijkbaar was ze verder heen dan ik had gedacht. Ik hief mijn kin naar de achteruitgang, in een rechte lijn naar Owen toe. ‘Dat is de achterdeur, Ava.’

‘Dat weet ik. Owen staat bij de voordeur.’

Ik fronste mijn voorhoofd. ‘Is dat Owen niet? Met het blauwe overhemd?’

Er klonk dronken gesnuif. ‘Ik zei dat hij de knappe vent in het blauwe overhemd was, niet de Griekse god die erbij staat als een fotomodel.’

Met een ruk draaide ik mijn hoofd naar de voorkant van het café. Er was maar één man bij de voordeur die ik niet kende, en die stond met Sal te praten. ‘Owen staat nu met de nieuwe ober te praten?’

Ze keek weer, slaakte een zucht en knikte. ‘Ik zou eigenlijk tegen Sal moeten zeggen dat hij hem een dreun moet verkopen.’

‘Ava. De kerel die nu met Sal staat te praten, op dit moment, is dat Owen?’

‘Ja.’

‘Zijn overhemd is bruin, Ava. Niet blauw.’

Ze draaide zich weer naar de voordeur toe, kneep haar ogen tot spleetjes en haalde haar schouders op. ‘Zou kunnen. Ik kan niet zo goed zien. Door het huilen is mijn mascara uitgelopen en zijn mijn contactlenzen heel wazig.’

Toen ze had gezegd dat haar ex net het café in was gelopen en zo ongeveer naar de voordeur had geweest, was er maar één man in een blauw overhemd geweest.

Shit.

Ik had de verkeerde man op zijn nummer gezet.

Aangezien ik Ava niet kon dwingen door de voordeur naar buiten te gaan, waar de echte Owen stond, vermande ik me. Uiteraard keek Niet-Owen me de hele weg naar de achterdeur met een grijns op zijn gezicht aan.

Toen we langs hem liepen, knikte hij naar mijn vriendin. ‘Een goede avond, Ava. Dag, Pepertje.’

Ik koos de weg van de lafheid door voor me uit te blijven kijken en geen oogcontact met hem te maken, totdat we buiten stonden. Ava was niet zo wilskrachtig. Haar hoofd draaide, want zelfs toen we het steegje in liepen hield ze haar blik strak op Niet-Owen gericht. Ze mocht dan dronken zijn en wazige contactlenzen hebben, blind was ze niet.

‘Jeetje! Zag je die vent? En noemde hij zonet mijn naam?’

Net toen de cafédeur dichtviel, wierp ik een blik achterom. Niet-Owen zwaaide met een ondeugende grijns.

‘Je beeldt je dingen in.’

God, ik zou te laat komen.

Alsof college op maandag na een dubbele dienst op zondag nog niet erg genoeg was, had ik een vlek in mijn blouse doordat ik koffie had gemorst toen ik hard op de rem had moeten trappen voor een oude man in een gigantische Cadillac. Die had besloten dat hij een bocht naar links moest maken... vanaf de rechterrijbaan.

De eerste lesdag was altijd een nachtmerrie. Mensen doolden op de campus rond en bleven midden op de weg staan om medestudenten de weg te wijzen naar verschillende gebouwen. Ik toeterde naar twee tweedejaarsstudenten die dat aan het doen waren. Ze keken me aan alsof ik iets fout deed.

Kom op. Aan de kant, mensen.

Nadat ik drie keer over het parkeerterrein was gereden, parkeerde ik mijn auto op een gereserveerde plek voor Nordic Hall. Ik bukte me en rommelde in het handschoenenkastje. Terwijl ik zocht naar wat ik nodig had, viel de halve inhoud op de vloer.

Hebbes.

Ik stak een oud parkeerkaartje onder mijn ruitenwisser en liep naar collegezaal 208. Hoewel ik nodig moest plassen, zou ik het tot na het college moeten uitstellen. Er waren drie dingen die ik over professor West wist, behalve dan dat hij bij de vakgroep Muziekcompositie werkte. Eén: hij had zijn vorige onderwijsassistent van de hand gedaan omdat ze weigerde studenten zo streng te beoordelen als hij wilde. Twee: de afgelopen week had iedereen aan wie ik had verteld dat ik aan professor West was toegewezen een gezicht getrokken – geen bemoedigend gezicht – en gezegd dat hij een klootzak was die een paar jaar geleden bijna was ontslagen. En drie: hij haatte het wanneer studenten te laat kwamen. Hij stond erom bekend dat hij de deur op slot deed wanneer een college begon, zodat laatkomers zijn college niet konden onderbreken.

Niets daarvan voorspelde veel goeds voor me. Maar wat voor keus had ik? Mijn baan als onderwijsassistent van professor Clarence was opgeheven toen hij drie weken geleden plotseling overleed aan een aneurysma. Ik had het geluk dat ik op zo korte termijn nog iets had kunnen bemachtigen – zonder baan als onderwijsassistent kon ik

me de opleiding aan het conservatorium absoluut niet permitteren. Ik werkte al fulltime als serveerster bij O'Leary's om mijn huur en mijn gedeeltelijk verlaagde collegegeld te kunnen betalen.

Zweetdruppels druppelden mijn decolleté in toen ik bij de collega-zaal aankwam. De deur was dicht, dus ik nam een minuutje de tijd in een poging mezelf toonbaar te maken. Ik streek mijn wilde donkere krullen zo goed en zo kwaad als het ging glad, gezien de vochtigheid. Het was hopeloos de vlek weg te krijgen die zo'n beetje mijn hele rechterborst bedekte, dus hield ik mijn leren portfolio, die ik in mijn rechterhand had, voor de vlek om hem aan het oog te onttrekken. Toen haalde ik diep adem en reikte naar de deur.

Op slot.

Shit.

Wat nu? Ik keek op mijn telefoon hoe laat het was. Ik was maar acht minuten te laat, het was de eerste dag van het najaarssemester en toch hoorde ik de hoogleraar in de zaal al college geven. Moest ik kloppen en de les onderbreken terwijl ik wist dat hij daar allergisch voor was? Of zou ik op de eerste dag van mijn nieuwe baan gewoon niet komen opdagen?

Te laat zijn was het minste van twee kwaden.

Dat dacht ik tenminste.

Ik klopte een paar keer zacht met mijn knokkels op de deur, in de hoop dat een student achter in de zaal het zou horen en ik ongemerkt naar binnen kon glippen.

Op het moment dat de deur openging viel de bulderende stem van de hoogleraar stil. De zaal had een stadionopstelling, dus ik kwam bij de bovenste rij binnen, terwijl de hoogleraar onderin stond. Gelukkig voor mij stond hij met zijn gezicht de andere kant op iets op het bord te schrijven toen ik op mijn tenen naar binnen liep. 'Dank je,' fluisterde ik. Snel ging ik op de dichtstbijzijnde stoel achterin zitten, en ik slaakte een zucht van verlichting.

Misschien was dat gevoel van opluchting voorbarig.

De hoogleraar bleef schrijven en zei: 'Wie was daar te laat?'

Jakkes.

Ik wilde onderuitglijden op mijn stoel en doen alsof ik het niet

was. Maar ik was de onderwijsassistent, geen student. Ze moesten me respecteren, aangezien ik zo nu en dan dit college zou geven.

Ik schraapte mijn keel. 'Ik was te laat, professor.'

Hij klikte de dop op de whiteboardstift en draaide zich om.

Ik knipperde een paar keer. Mijn ogen hielden me vast voor de gek. Ik stak een hand in mijn tas, haalde mijn bril eruit en zette hem op, ook al kon ik veraf prima zien. Het was alsof ik dacht dat de man die voor de zaal stond op wonderbaarlijke wijze in iemand anders zou veranderen wanneer ik door een paar brillenglazen keek.

Maar hij was niet iemand anders.

Dat stond als een paal boven water. Hij had een gezicht dat mensen niet snel vergeten.

Een razendknap gezicht.

Hij was het.

Lieve help.

Hij was het echt.

De klos.

Ik was echt de klos.

De hoogleraar zocht met zijn ogen de ruimte met meer dan tweehonderd studenten af, maar kon niet ontdekken waar de stem vandaan was gekomen. Ik hoopte heel erg dat hij het erbij zou laten en de zaal een algemene waarschuwing zou geven dat hij te laat komen niet tolereerde.

Helaas. Ik had ook nooit geluk.

'Sta op. Degene die te laat is moet opstaan.'

O, god.

Ik voelde het gewicht van de vijftienghonderd dollar collegegeldverlaging die ik als onderwijsassistent kreeg als lood in mijn maag zakken. Dat maakte het moeilijk om van mijn stoel op te staan. Maar hij stond te wachten. Ik kon er niet onderuit. Dit zou een probleem worden.

Aarzelend stond ik op en bad dat hij me niet zou herkennen.

Misschien had hij gisteren te veel gedronken en zou hij zich onze korte woordenwisseling in het café niet eens herinneren.

‘Ik tolereer niet dat studenten te laat komen. Het is storend voor mijn college.’

‘Dat begrijp ik.’

Het plafondlicht viel op zijn gezicht alsof hij een acteur op de Bühne was, waardoor het lastig voor hem was de bovenste rijen in de zaal te zien. Hij hield een hand boven zijn ogen om ze af te schermen. Hoewel ik twintig rijen hoger stond dan hij – we stonden zeker meer dan vijftig meter uit elkaar – hielden onze blikken elkaar vast zodra onze ogen elkaar vonden, alsof we de enige twee mensen in een lege ruimte waren.

Ik zag het ogenblik waarop hij me herkende. Ik zag het in slow motion gebeuren. Een lome glimlach verspreidde zich over zijn knappe gezicht, maar geen blijde. Ik zou zeggen dat hij me eerder deed denken aan een hond die net een kitten in een hoek had gedreven en zich ging vermaken door met het arme beest te spelen.

Ik slikte. ‘Het zal niet nog eens gebeuren. Ik ben Rachel Martin, professor. Uw onderwijsassistent.’